

Johann Joachim Schoepffer

Programma Quo Rector Academiae Rostochiensis Johannes Joachimus Schoepferus/ I.U.D. ... Ad Eundum Exequias, Quas Matronae ... Agnetae Scharffenbergs/ Viri ... Dn. Georgii Henrici Weydenkopff/ ... Senatus h. Urbis Pharmacopaei per plures annos optime merici Relictae Viduae Liberi Eius Moestissimi Hodie D. IX. Augusti, A. M DC XCIV. cohonestatas cupiunt, Omnes Academiae Cives ... invitat

Rostochii: Wepplingius, 1694

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn777432536>

Druck Freier Zugang

Schoepfer, J. J.,
in
Agn. Scharffenberg,
uxorem
G. H. Weydenkopff.

42.
Rost. 1694.

PROGRAMMA
^{OVO}
RECTOR
ACADEMIÆ ROSTOCHIENSIS
JOHANNES JOACHIMUS
SCHOEPFERUS.

J.U.D. & Prof. P. Comes Palat. Cæsar. & Consist. Ducal. Assessor
AD EUNDUM EXEQVIAS,

^{QVAS}
MATRONE OPTIMÆ, LAUDATISSIMÆq.,

AGNETÆ

Scharffenbergs/

VIRI SPECTATISSIMI & INTEGERRIMI

DN. GEORGI HEN-
RICI Weydenkopff/

Senatush. Urbis Pharmacopæi per plures annos optimè meriti
RELICTÆ VIDUÆ

LIBERI EJUS MOESTISSIMI

HODIE D. IX. AUGUSTI, A. MDC XCIV.

colonestatas cupiunt,

Omnes Academiæ Cives eo, quo par est humanitatis studio, invitati.

ROSTOCHII, Typis JOH. WERPLINGII, Univ. Typogr.

Vanquam vita nostra vulgo dicatur in arctis-
sima animæ & corporis conjunctione consi-
stere, viresque suas exercere, experientia ta-
men adeo dissolubilem & fragilem naturam
esse nostram testatur pariter & conqueritur,
ut tandem ipse nesciam, quid de unione illâ
statuendum. Annon illa firmiter cohærere
credis, quæ ita facile se perturbari patiuntur,
ut ad quemvis, etiam levem, contrarium mo-
tum aut impetum disjunctionem sui minen-
tur, & subinde cladem accipiant? Annon, ubi corporis partes earumq;
qualitates nullâ justâ continentur mensurâ, nullâ proportionem, sed
potius se invicem oppugnant, conjunctissimum aliquod vinculum in-
tercedere arbitaris? Cumq; utriusq; partis, quæ in unionem cõeunt,
sua sint vitia, suæ imbecillitates, suæq; tam dehiscences ægritudines,
quam quæ sò validam, quam arctam societatem inibunt? At verò quan-
tis infirmitatibus non in nobis corpus & anima laborant & premun-
tur? quibus affectibus non in sui perniciem subinde abripitur anima?
quot turbis agitur? quem malitiæ fontem non continuo profluen-
tem in se circumfert & evolvit? Quomodo jam mens illa, quæ ipsa
sibi neq; satis constat neq; placet, in id ritè conspirare potest, ut cum
corpore firmiter copuletur? Et jungatur corpori anima! Ast ubi tuta
illa fides in tantâ partium corporearum dissensione? Annon humo-
rum, quibus Spiritus meant, ea jam est conditio, ut dum æquilibrium
excedunt, nunc huc nunc illuc in mutuam pugnam erumpant? Vah!
quanta rebellionis non in corpore nostro alitur materia; quàm sedi-
tiosi non subinde in visceribus audiuntur motus, ut tonitrua esse cre-
das, quando colliduntur & tumultuantur? in tantâ verò partis discor-
diâ & corruptione quàm intima alteri parti possit esse amicitia co-
hærentia, nondum liquet. Quoties corporis pruritus & contumacia ani-
mæ imperium detrectat, ut neq; pes neq; manus ad voluntatem obse-
quiverint? Et quoties anima ipsa tanquam forma suâ naturali libidine
corpus ita deformare studet, ut præcipiti quodam lapsu in ruinam sui
feratur? Neq; enim corporis membra propriè in sceleris aut medita-
tionem aut admissionem sunt ingeniosa, sed omnis mali quæ est for-
ma, ab anima, quæ legem intelligit, fingitur, & in corporis actiones
& obsequium influit. At verò si res, quæ formam sustinet, ita corporis
viribus sæpè abutitur, ut prona ad interitum pareatur via, quam quæ
sò connexionem ibi cogitabis? itaque laxa admodum potius partium,
cum homo vivit, quam arctissima credenda & statuenda est copu-
latio.

latio. Inde tot mortis vulnera, tot clades, tot luctuum gemitus orbem humanum dilacerant, exhauriunt, perstrepunt. Quemadmodum verò rationis usus inter alia in eo latissimè patere debet, ut eorum, quæ obveniunt, naturam, bona, utilis an noxia sit, causasque explicare studeat, quò suum cuique tribuatur, ita non abs re jam erit, eo inquirere, ut quæ causa tam turbulentis tamque insperatis mortis rebus subnata sit, aliquantulum proponamus. M. T. Cicero si in pretio meretur hic poni, quò utique dignus est, in Catone maiore omnem videtur mortis rationem tum in vigente tum in senescente ætate hisce exposuisse; *Adolescentes, inquit, mori sic mihi videntur, ut cum aqua multitudine vis flamme opprimitur; senes autem sicut suam sponam, nullam adhibita vi consumptus ignis exstinguitur. Et quasi poma ex arboribus, si cruda sunt, vi avelluntur; si matura & cocta, decidunt; Sic vitam adolescentibus vis aufert, senibus maturitas.* Quamquam ego verba hæc suo sensu & valere & abundare permitto, tantum tamen abest, ut ad recessus veritatis omnes penetraverit Cicero, ut in circumstantiis potius quibusdam, velut in cortice, hæserit, principali causâ mali ignoratâ. Equidem Aristoteles velut omnibus ingeniosior & perspicacior jam suâ ætate, h. e. diu ante Ciceronem, longius progressus, in ipsâ naturali rerum ortarum conditione vim mortis communis quærere eoque transferre allaboravit, dum quæ habent originem, & quæ orta sunt, etiam ad interitum propendere & properare necesse esset; Verum ut non dicam de Angelis & animabus nostris, in quibus nec spiritualis naturæ simplicitas, nec iustitia DEI gentibus etiam nota, ullum mortalitati locum relinquunt, quid de celo, quid de stellis aliisque corporibus censendum? an non illis etiam corruptionis necessitas intrinsecus incumbit? Quare eundem semper in illis vigorem, quare eandem serenitatem, quare motum perpetuum agnoscimus? Et si artificiosum hodiè balsamum corpora etiam mortua à putredine conservare possunt, quomodo sua rebus omnibus origo interitum etiam conciliabit? Inde Galenus probabilem quidem suam Aristoteli rationem concedere non dubitat, vim tamen ita concludendi necessariam omnino in dubium vocat. Et quamquam calore nativo ita jam vitam ducimus, ut ex alimento humidum, relictis quibusdam terrestribus particulis, absumatur & subinde corpori humano major siccitas inferatur, unde rugæ seniles, unde multæ aliæ infirmitates contrahuntur, non tamen inde mortis & corruptionis humanæ ratio tanquam ex origine sua deducenda, sed altius repetenda venit. Neque enim ita creatus homo est, ut suâ naturâ morti sit obnoxius. Quæ res adeo patet, ut nisi ratione suâ tam miserè abusi essent gentiles, eam faciliè assequi potuissent. Annon Deus tam bonus hominem ita abjecisset, in cuius tamen gratiam omnia condi-

dit, ut brutorum more interiret? Annon Creator Sapientissimus, quem
 consiliis nunquam pœniter, homini primo frustra corpus adju-
 xisset, ut revellendum esset? Annon homo, cui legis suæ sententia De-
 us impressit, in officio suo perturbatus fuisset, si naturaliter ad lan-
 guorem, si ad mortem ipsam propensus fuisset. Et si iustitia Dei na-
 turalis ex ipsa naturâ gentibus constat, quare corpus, si recte homo
 semper fecisset, tanquam genuinum animæ instrumentum, à vitâ tan-
 dem separandum fuisset? Licetne actionum omnium, quæ pietatem
 verè præ se ferunt, sensibilem socium ita malè habere? Quam firmis
 etiam post lapsum animæ immortalitas ex ratione argumentis nita-
 tur & gaudeat, non est, quod prolixius ostendam. Relinquitur ergo,
 ut peccatum, quod sponte suâ homo sibi contraxit, tanquam unicam
 mortis causam, in medium adducamus. Hoc mortem ejusque tumultum
 in mundo demum peperit Rom. v. 12. Hoc mortem homini tan-
 quam meritam stipem & appendit & annumerat Rom. VI. 23. Nam
 dum peccatum admisit homo, mors tanquam signata figura statim
 exsurgebat. Peccaturo scilicet homini mors in pœnam, cuius præ An-
 gelis lapsus ille ex pulvere formatus capax fieri posset, & proposita
 Gen. II. 17. & lapso inflicta est Gen. III. 19. Dumque violentus ille peccandi
 actus, quo primus homo se ipsum avertit, totius naturæ, quoad vires
 benè agendi, corruptionem induxit, ut ex physicâ ipsius rei necessita-
 te, malum jam in nos posteros derivetur & diffundatur, efficitur, ut
 mortis nunc imperata facere cogamur omnes. Et quanquam san-
 guine CHRISTI pretioso simus reparati & reconciliati, mors tamen
 tanquam pœna latè dicta, quæ paternæ castigationi responderet, re-
 licta est, non quod ira quædam Dei restaret, aut ut amplius satisfac-
 ret, sed ut meriti nostri miseriæque admoneremur, & sanguini JESU
 CHRISTI, quem unice morti opponimus, eò major gloria accede-
 ret, & desiderium gratiæ divinæ accenderetur & augeretur. In-
 de piis, dum ex sententiâ Adamo in gratiam recepto latâ Gen. III.
 19. dissolvuntur, transitus per mortem ad æternam requiem, ad ineffa-
 bilem animæ refectionem, ad celestem patriæ civitatem patet Joh. XI.
 25. sq. Impiis verò sicut prima illa comminatio divina, quæ Adamo
 adhuc integro facta, imminet, ita per mortem talis dispositio contin-
 git, quâ ad æternos cruciatus præcipitantur. Interim utrisque, dum
 in hoc miseriæ pelago adhuc fluctuare datur, varia obtingunt,
 unde varietatem suam deinde exitus accipit & metitur. Si principi-
 um insitum, quod nativum calidum natura esse voluit, sponte suâ ob-
 debilitatem deficit, aut ob diuturnitatem temporis contabescit,
 mors naturalis appellatur; Sin verò extrinsecus quædam obveniunt
 five

sive ab aere, sive à pabuli vel defectu vel excessu vel vitio ejus, sive ab aliis principiis, quæ interitum afferre possunt, violentiam quandam nomini suo mors admiscet; Qvò an etiam Annos Climactericos referre possis, jam non explanatius edisseram. Equidem si vim notabiliter septennio quoque variandi mutandique hominem effundunt, violentæ mortis causas utique suâ accessione augerent; Verùm cum multitudo eorum, qui annos Climactericos vivi integrisque viribus exceßerunt, tanta est, ut ratio diversitatis nulla reddi possit, annos etiam illos generis dubii, si non vani, æstimare licebit. Sed quò elabor? Vita scilicet nostratàm vana tamque vagabunda in aliquam diicurrendi licentiam me abduxit, & ne penna in ipso limine lacrymarum quodam fonte perfunderetur, aut planè, quod in quibusdam tristitiæ casibus fieri consuevit, exaresceret, ita animum aliquantulum preparare aut mitigare placuit. Ut tamen ad propositum jam redeam, Manibus Matronæ tot virtutum, tot pietatis documentis insigniter claræ, ut parentarem, proh dolor! rogatus sum. Defuncta est illa, dum per omnes vitæ casus satis feliciter eluctata, venerabilem canitiem ostentare poterat; & licet annos illos criticos aut ignoraret aut in minimis poneret, dum præteritos sive minores sive majores bonâ valetudine superasset, septimo tamen anno decies in se reducto & multiplicato, in scalis vitæ suæ subsistere jussa est, ut corpus in principia, unde conflatum esset, redirèt juxta & resolveretur. Si preces, in quibus pro salute suorum apud Deum frequentissima fuit, si curam, quâ liberis nepotibusque optimè semper prospectum cupiebat, si juvandi studium, quò egenos quosque solabatur, animo obversari jubeo, nescire literas mallet, quàm eum in finem excoluisse eas, ut tantiboni jacturam, quam Filii, quam pauperes in mundo relictî jam fecerunt, pluribus enarrarem. At enim verò cum post fata etiam Nostratium eadem Dei cura nobis præsidio sit, idem ventus adspiret, eadem terra proventus mittat, & demortuis suæ laudes debeantur, quò superstitēs habeant, quorum vestigiis insistant, tantæ *Matronæ*, quam per mortem jam amissimus, decora silentio prætermittere, omninò nefas duxi. Vitam illa accepit mundumque; spectabilem ingressa est Anno 1624. d. 24. Decembr. Patrem exoscullata est & reverenter coluit virum prudentissimum atque spectatissimum DN. BERNHARDUM Scharffenberg Civem hujus urbis primum; Matrem feminam nobilem omniq; virtutum genere egregiè præstantem MARGARETHAM Elandriang. Avum paternum non sine honoris præfatione nominavit Virum Nobilissimum atque Consultissimum DN. BERNHARDUM Scharffenberg/ Consulem
Rei-

Reipublicæ Rostochiensis insigniter meritum; Aviam Feminam Nobiliss. sexusque sui virtutibus conspicuam AGNETAM Desclinae Amplissimi Viri DN. NICOLAI Desclinae Senatoris hujus civitatis filiam; Proavum Virum Amplissimum DN. NICOLAUM Scharfsenberg Neobrandenburgi, quæ urbs Stargardiae nostræ metropolis est, Senatorem meritis suis quondam nominatissimum; Proaviam URSULAM Jünglings Consulis Neobrandenburg. filiam. Avus maternus ei contigit Vir Nobilissimus atque Consultissimus DN. DANIEL Elandrian Consul Güstroviensis meritisissimus; Avia materina femina Nobiliss. MARGARETHA Krügers Consulis Güstroviensium gravissimi DN. ULDERICI Krügers filia; Proavus maternus Vir Spectatissimus atque integerrimus DN. LAURENTIUS Elandrian in municipio Friedland olim decurio; Proavia Femina pientissima honestissimaque ANNA Klockowen. His majoribus atque parentibus natales suos debuit B. Nostra, & licet in eorum Sangvine, auctoritate & meritis copiosa de genere suo gloriamdi esset materia, modestè tamen admodum de felicitate illa sensit, id demum veræ gloriæ esse rata, ex illis in lucem produsse vitalem, qui verâ in CHRISTUM fide conscientiam, aliasque vitæ ærumnas ipsi solari potuissent. Utque ipsi in futurum solatium perpetuò constaret, ad quam salutem & ad quam ~~in præsentia~~ coram Deo per baptismum renata esset, nomine AGNETHÆ insignita est. Quam sollicitè exinde educationis curam sulceperint parentes optimi, ea inter alia significatum eunt, quæ in æternam laudis memoriam parenti integerrimo post fata in publico programme scribuntur; ita verò illud: *Non cum sex septemve diebus, quod urbis hujus turpissima consuetudo est, alii cui turme liberam unius pedagogi operam addixit, divisitq; victus dies, aut pecunie partem exegit, aut tenuiter es solliciti rationibus circumscripsit insinuatore; sed prompte & veluti genuinus amor consultaq; in filios liberalitas efflagitare posset, erogabat; Tum demum rectè se locasserat, cum pecuniam in bonis moribus literisq; acupasset.* Intellexerunt scilicet parentes illi Christiani, quantum in filiis pignus ipsorum fidei esset permixtum, ut si aut incuria aut indulgentiâ corrumperentur filii, exquisitissimè semper parentibus reddenda ratio incumbat, æternæq; damnationis reatus pro minore metum incutiat. Neque Spem, quam de ipsâ conceperant omnes boni, quicquam fefellit B.n., sed bonæ indolis suæ flammulam ita suscitavit, ut virtutum radii totius vitæ cursû illustrarint. In pietatis studio fuit infucata, in parentû amorem & obsequiû promptissima, in moribus sexû suum ornantibus ita benè ad honestatē composita & laudabilis, ut fucatum faciei colorem, lascivum oculo-

oculorum ambitum & blanditias, adulterinos frontis capillos, cothurnatam illam & ambitiosam capitis cristam, quæ hodiè superbiunt mulieres, garrulam lingvæ inconsiderantiam, inverecondam corporis nuditatem, ambitiosum illum incessum, quò velut ad mensuram gressus numerantur, cane pejus ac angve fugerit & detestata sit. Quæ morum castitas & providentia, quæ culinæ quàm pompæ studiosior erat; cum nubilus virgo facta esset, ita suaviter in oculos animumque Viri Spectatissimi, Doctissimi arteq; pharmaceuticâ Clarissimi DN. PETRI Wernstorffs pharmacopæi Ampliss. hujus Senatus dexteris influxit, ut Beatæ nostræ nuptias decentissimè petierit, eamq; A. 1644. 24. Augusti sibi matrimonio junxerit. Quod conjugium sicut, Deo optimè sic providente, contractum erat, nec turbulentum, nec sterile fuit, sed dum idem velle & idem nolle in utriusq; animis suaviter constanterq; invaluerat, quatuor B.n. in illò enixa est filios, quorum postremi jam dudum in vivis esse desierunt, duo verò priores, annuente Dei gratia, tale incrementum virium & virtutis ceperunt, ut summum facultatis quisq; suæ titulum consecuti Viri per omnem vitæ usum sint facti longè lateq; utiles. Alter enim Vir Excellentissimus atq; Experientissimus DN. BERNHARDUS Wernstorff/Collega Fautorq; noster amicissimè colendus, Medicinæ D. & Prof. Publ. abditos naturæ recessus scrutatur, ut quantum ad salutem hominum res valeant, sapienter discernat, jam pridem celebritatem nominis id propter nactus. Alter a. Vir Nobilissimus atq; Consultissimus DN. JOHANNES Wernstorff/J.U.D. Fautor atq; Amicus noster integerrimus pariter & honoratissimus, acutissimus legum interpretes audit, tamq; feliciter & cautè omnes juris rationes applicat, ut quarum Causarum Patronus, tanquam Advocatus tum Dicasterii Parchimensis, tum Consistorii Ducalis esse rogatur, illis dexterrimè patrocinari noverit. Cumq; vinculum illud thori amicissimum vi interpellantis mortis ruptum esset, cumq; lugubris etiam Vestitus satis diu corpus faciemq; obvelasset & obscurasset, tandem, Deo ita jubente, in Viri Ipestatissimi atq; integerrimi DN. GEORGII Wepdenkopff/amabiles amplexus iterum concessit, ut per omnes partes & officii & thalami marito priori ille succederet. Quæ connubii fides mutuò data & confirmata est A. 1654. d. 20. April. Quàm arcta etiam hinc fuerit animorum conjunctio, quàm fecundans DEI benedictio, vel ex prole intelligas, quæ plus simplici vice inde fuit suscepta; Prima fuit *Anna Sophia*, altera *Margaretha Agnesa* & tandem *Johannes Georgius*. Si vires, quibus initio liberi videbantur alacres & satis robusti omnes, si Cura illa maternâ, quæ admodum sollicitè fovebantur, si vota, quibus diu in vitâ superstitibus esse natos expetimus, præscriptum mortis tempus transponere & prorogare potuissent, omnes illos, quos in lucem edidit B. n., adhuc habuissent vitales. Verùm cum hac lege mundum intramus omnes, ut peregrinemur modò in eo, celestem semper patriam meditaturi, primogenitam, annum unum & quinq; hebdomadas natam, & ultimogenitum J.U. Licentiatum calibem ex hac mortalitate ad Deum in triumphantem vitam præmisit. Media sola *Margaretha* n. *Agnesa*, femina Nobilissima, omniq; virtutum muliebrum genere ornatissima, id gratiæ à Deo accepit, ut superstes adhuc magno Matri & solatio & honori esse potuerit. Collocata enim est illa nuptui Viro Summè Rev. Amplissimo atq; Excellentissimo DN. GOTHOFREDO Wits/Prof. ante annum hujus Acad. Publico & ad d. Nicol. Ecclesiasti meritis summo, nunc Superintendenti Urbis Lüneburgi gravissimo, Viro unde quaq; Celebrerrimo & optimo, vinculoq; illò tam jucundè hæcenus fructa est, ut una mens, unus animus in utroq; corpore conjunctis

junctissime habiteret, & mutuum amoris auxilium, utinam in seros annos! premississime præstet.
 Iterum deinde Vidua facta Anno 1691, d. 7. April. id curæ sibi semper sumis B. N., ut quod re-
 liquum esset vitæ, pie, placide, sancteque transigeret, nemini gravis, omnibus facilis & officio-
 sa, rerumque futurarum ad salutem sibi satis provida. Ingravescente tandem ætate, cum
 vasa diu ad abitum jam collegisset, infirmitate quâdam correpta in lectum mortis suæ se rece-
 pit, ibique finem vitæ, præsentis semper animo, expectavit: Audiamus jam Filium ipsum Me-
 dicum, ea quæ fas est honoris significatione, jam supra memoratum! Ita verò ille de morbi
 mortisque genere: *Intensissimi dolores nephritici, cum omnimodâ ischuriâ, colicâ, diarrhœa, inap-
 petentiâ & vomitibus conjuncti, matrem meam dilectissimam, nunc eheu! desideratissimam adeo
 excruciarunt & exherbarunt, ut, licet quarto à decubitu die, post sabuli alicujus arenosi & viscidæ
 excretionem, aliquantulum urina reddiderit, dolorum quoque remissionem senserit; Sîrium tamen
 ne minimam quidem refocillationem percipere potuerit. Appetitus enim planè prostratus mansit,
 nec quicquam ciborum aut potus, multò minus medicamentorum, quâ vires refocirci aliquantulum
 potuissent, assumere valuit, quin statim maximis cum anxietatibus rebomeret. Hinc, accedentibus
 inordinariis subinde musculorum contracturis animiq; deliquiis, in dies magis debilitata, unice
 medicinam quaesivit, quæ animæ pariter & corpori mederi poterat, quam etiam prævia peccatorum
 seriâ confessione die 18. Julii assumpsit, subministratam sibi à Dn. Confessionario Viro maxime Rebe-
 rendo DN. FRANCISCO VFOLFFIO S.S. Theol. D. Prof. P. & Pastore Mariano, Collegæ nostro
 honoratissimo. Corpore itaq; & Sanguine CHRISTI mirum quantum recreata, atq; salutaritèra-
 tico instructa, constanti fide ac devotione d. 31. Julii circa nonam vespertinam, animam suam Cre-
 ator reddidit, & ex hac fugatissima vitâ in æternam & immutabilem beatè migravit. Sic jam illa vi-
 tæ excessit, quæ ut viveret, aliam vivendi, quàm per mortem, rationem nec inire poterat nec
 debebat. Sic viribus illa fracta & comminuta est, quæ per fidem in Jesum planè se abne-
 gare tenebatur, ut sive viveret sive moreretur, nullâ fiduciâ suis sed Dei in sanguine Jesu Christi
 niteretur; Sic oculis nostris subducta est illa, quæ ipsa materiæ expertem Spiritum, animam
 scil., testaceo vase circumtulit, satis gnara, perfectionem virtutemque omnem in illis
 rebus ponendam esse, quæ longissime per hanc vitam ab oculorum sensu recederent. Sic
 tandem ultimum illa vitæ halitum expiravit, quæ ut ad æternam vitam respirare posset, unice
 in virtute & cruento merito CHRISTI Servatoris nostri optimi recumbebat. Nihil itaq;, quod
 anxie lugendum, hic occurrere poterit. Sit Mater, sit Avia 16 nepotum ac neptium defuncta! At
 parentibus etiam sua tandem requies concedenda, dum sat diu pro liberorum Salute in mundo
 invigilaverint. Putrescat relictum corpus! Anima tamen superstes, quæ personam tuita est, &
 clarius jam intelligit, & non sine ineffabili voluptate percipit, quæ sunt virtutes cælestis gloriæ;
 neq; corpus absq; certissima resurgendi spe ita lacerum & anidumq; in cinerem abit. Proin, Viri
 gravissimi Ceteriq; quos dolor ille orbitatis occupavit, Vestra, quæ est fidei spes, lacrymarum
 modum jam oculis imperabit, Vobisq; potius vitam diuturniorem, salutis uberio rem mate-
 riam, familiæq; ve majorem splendorem apprecabimur omnes, quàm ut diutius hîce mœroris
 meditationibus nos exerceri jam patiamur. Ceterum ipsa Vestra, Cives Academiae optimi,
 quæ est, humanitas promptis placendi studium mihi videtur promittere, quàm quod multis
 verborum circuitionibus demum impetrare oportet. Ne tamen officii mei partibus quicquam
 deesse videar, propositiq; Vestro calcar ut addam, exequias jam eat is honoratissimâ Vestrâ præ-
 sentiâ frequentes, quò fas est studio, obnixè rogo. Res agitur fortis nostræ, quæ omni hinc incum-
 bit, communis, & si ipsi aut fragilitatis nostræ, aut officii, quod ultimis defunctorum honoribus
 debemus, memoriam animo dimovere non veremur, quam tandem Sapientiam, dum adhuc vi-
 vivimus, & quam gratiam post decessum nobis apud superstites pollicebimur? Annon par par-
 tæ referatur, timendum erit? Expleamusergò quod est officii nostri circa demortuorum cu-
 ram habendam! Deducam Matronæ nostræ, in Domino quæ spiritum emisit, exuvias, ea quæ
 docet solemnitate, ad locum, quem ipsis destinavit & Defunctæ ipsius olim cura & tan-
 torum liberorum religio. Valete*

Conventus fiet in Æde Mariana hora 1. Pomerid.

oculorum ambitum & blanditias, adulterin
illam & ambitiosam capitis cristam, qua hoc
lingvæ inconsiderantiam, inverecundam
illum incessum, quò velut ad mensuram gre
angve fugerit & detestata sit. Quæ moru
linæ quàm pompæ studiosior erat, cum nuli
in oculos animumque Viri Spectatissimi, Do
rissimi DN. PETRI Wernstorffs pharmacopa
rimi influxit, ut Beatæ nostræ nuptias dece
24. Augusti sibi matrimonio junxerit. Quod
providente, contractum erat, nec turbulent
velle & idem nolle in utriusq; animis sva vite
B.n. in illò enixa est filios, quorum postremi
duo verò priores, annuente Dei gratia, tale
ceperunt, ut summum facultatis quisq; suæ ti
vitæ usum sint facti longè lateq; utiles. Al
Experientissimus Dn. BERNHARDUS Wern
cissimè colendus, Medicinæ D. & Prof. Publ.
ut quantum ad salutem hominum res valeant
celebritatem nominis id propter nactus. A
sultissimus Dn. JOHANNES Wernstorff/J.U.
gerrimus pariter & honoratissimus, acutissim
feliciter & cautè omnes juris rationes applicat, ut q
vocatus tum Dicasterii Patschimensis, tum Consistor
patrocinari noverit. Cumq; vinculum illud thori a
ptum esset, cumq; lugubris etiam Vestitus satis diu
tandem, Deo ita jubente, in Viri spectatissimi atq; ve
amabiles amplexus iterum concessit, ut per omnes
ille succederet. Quæ connubii fides mutuo data & e
arcta etiam hic fuerit animorum conjunctio, quàm
intelligas, quæ plus simplici vice inde fuit suscepta;
retha Agnesa & tandem *Johannes Georgius*. Si vires, c
satis robusti omnes, si Cura illa maternâ, quâ admod
diu in vitâ superstites esse natos expetimus, præscrip
rogare potuissent, omnes illos, quos in lucem edidi
cum hac lege mundum intramus omnes, ut peregrine
am meditaturi, primogenitam, annum unum & qu
tum J.U. Licentiatum calibem ex hac mortalitate a
Media sola *Margaretha* n.p. *Agnesa*, femina Nobilissi
ornatissima, id gratiæ à Deo accepit, ut superstes ad
potuerit. Collocata enim est illa nuptui Viro Summè
GOTHFREDO Wernstorff/Prof. ante annum hujus Acad. P
mo, nunc Superintendenti Urbis Lüneburgi gravissim
vinculòq; illò tam jucundè hætenus fructa est, ut una

illos, cothurnatam
mulieres, garrulam
tatem, ambitiosum
atur, cane pejus ac
providentia, quâ cu
a esset, ita sva vite
pharmaceuticâ Cla
jus Senatus dexter
erit, eamq; A. 1644.
icut, Deo optimè sic
e fuit, sed dum idem
invaluerat, quatuor
vivis esse desierunt,
m virium & virtutis
uti Viri per omnem
excellentissimus atq;
Fautorq; noster ami
æ recessus scrutatur,
iscernat, jam pridem
bilissimus atq; Con
Amicus noster inte
rpes audit, tamq;
Patronus, tanquam Ad
ogatur, illis dexterrimè
interpellantismortis ru
ob vela sset & obscurasset,
GEORGII Wernstorff/
& thalami marito priori
1654. d. 20. April. Quàm
benedictio, vel ex prole
Sophia, altera *Marga
eri* videbantur alacres &
ebantur, si vota, quibus
pus transponere & pro
buisset vitales. Verùm
, celestem semper patri
neram, & ultimogeni
fantem vitam præmisit
tum muliebrium genere
& solatio & honori esse
atq; Excellentissimo Dn.
col. Ecclesiasti meritis si
Celeberrimo & optimo
as in utroq; corpore con
junctis

